

עמרי לבנת ויש אשר נוגסים הילדים

לפסיכיאטר הילדים

לא, לא את תוף הלב אני לועס.
זו רק פנת הספר, הסוף הדק,
אף לא בשר. הרי בסוף זה רק
פסות סידן. הרי אני כועס.

תדע לה, הדם שם לא שוטף.
תדע שמה שיש נקרש מיד,
תדע, זה לא הדם בסוף היד —
זה סוג של צוף. הרי אני נוטף.

ויש אשר נוגסים הילדים
בכשר צמחים ירק ומתרצים,
חמציץ כזה, הרי זה לא נורא.

אני אוכל את קצה-קצי. שדים
אינם טורפים ולא מתרועעים.
תדע לה, זה רק העור נקרע.

קרוזינג

בְּסוֹף הָאֲרוּחַת־שָׁשׁי יִקְרָא הַדְּרוֹר
לְבֹן הַמְּגַמְגֵם, הַדְּרוֹר יִקְרָא לְחוּף;
הַיָּם הַזֶּה נוֹצֵק, גּוֹלֵשׁ כְּצִיר שֶׁל עוֹף –
גּוֹפֵי הַמְּכַבֵּס נִפְטָר מֵעֶדְף עוֹר.

בְּחוּף הַשְּׂנֵאָנִים יֵשׁ אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסֵּנֶה
וּבְכַמְיָהּ שֶׁל עֵשׂ גְּבָרִים מִתְּגַעְעִים.
הִנֵּה לְרֵאשׁוֹנָה מְאֵהֵבִי נוֹקְשִׁים –
הַגּוֹלֵשׁ שֶׁל שָׁשׁי נֶחֱשֵׁק מִצַּד שְׂנֵי.